

de begaaede Forbrydelser fastsatte Straf overskrives, og dette er derfor ogsaa blevet Lovudkastets Bestemmelse. Skal nemlig end Straffen selv i det Tilfælde, at flere forskellige Forbrydelser ere begaaede, or den tligvis holde sig indenfor Grændserne af den Bestemmelse, der hjemler den største Straf, saa tillades det dog Domstolen at forhøje denne efter Omstændighederne med indtil det Halve, naar der ved flere Handlinger er begaaet Forbrydelser af forskelligt Slags.

At der ikke bliver Spørgsmaal om yderligere Straf, naar „den største“ (hvilket Ord Udvalget for Tydeligheds Skyld foreslaaer sat istedetfor „en“ i 4de Linie i § 62, Ændring Nr. 26) af de begaaede Forbrydelser efter Loven medfører Livsstraf eller Strafarbejde for Livstid, ligger i Forholdets Natur, og Lovens Udtalelse heraf danner saaledes ikke en Undtagelse fra den almindelige Regel. Dette er derimod Tilfældet, naar det i Slutningen af Paragraphen bestemmes, at Domstolene i Tilfælde af, at den Skyldige samtidig skal dømmes for en større og for en forholdsmæssig kun ubetydelig Forbrydelse, skulle være hemyndigede til ganske at bortsee fra den sidste, og saaledes alene at anvende den laveste Grad af lovbestemt Straf for den større Forbrydelse, naar denne i det Hele maa ansees tilstrækkelig. Men Sætningen turde være velgrundet, og Retspraxis har allerede i lang Tid fulgt dens Indhold.

Ved Anvendelse af den ovenomtalte Regel om, at Straffen for den største af de begaaede Forbrydelser kan blive at forhøje, vil det oftere blive nødvendigt at overskride Lovens Grændse for en af Straffearterne, og Udkastets § 63 gjør derfor den Anvendelse af den almindelige Regel, som Udvalget har foreslaaet optagen i Capitel 2, at Straffen i saa Tilfælde bliver at forandre til en Straf af den nærmest paafølgende strengere Art, og henviser med Hensyn til Forholdet imellem disse til §§ 11 og 28. Da det, hvis Udvalgets Forslag til Capitel 2 vinder Bifald, vilde være fornødent at henvise til en Række af Paragrapher i det nævnte Capitel, synes det at foretrække, at der alene skeer Henviisning til Capitlet og ikke til de særlige Paragrapher, og Udvalget stiller derfor Ændringsforslag i denne Retning (Ændring

Nr. 27). — At den sædvanlige Grændse for tidsbestemt Tugthuusarbejde, 16 Aar, i Tilfælde af den omtalte Forhøielse kan gaae op til 24 Aar, uden at Forhøielsen nødvendig skal medføre Tugthuusarbejde paa Livstid, maa vel ansees ønskeligt, naar hensees til Muligheden af, at efter Omstændighederne selv unge Forbrydere kunne falde ind under Lovreglen.

Da det ligeledes vil være ønskeligt, at man ikke ved den almindelige for simpelt Fængsel fastsatte Grændse af 2 Aar forhindres fra at bestemme hele den Straf, der for flere Forseelser af forskelligt Slags skal idømmes den Skyldige til simpelt Fængsel, foreslaaer Udvalget, at Straffen af simpelt Fængsel under saadanne Forhold skal kunne stige til 3 Aar (Ændring Nr. 28).

At der kan idømmes en domfældt Forbryder en Tillægsstraf, naar det senere opbages, at han tidligere har begaaet andre Forbrydelser, for hvilke han samtidig burde have været dømt (§ 64), flyder af Sagens Natur og har Medhold i vor nugældende Lovgivning, og at der i saadant Tilfælde kan idømmes ham Strafarbejde i kortere Tid, end den sædvanlige Begrændsning for samme efter Cap. 2 § 11 i Almindelighed tillader, s. Ex. 3 Maaneders Forbedringshuusarbejde, fortjener vistnok Medhold. Det er en Selvfølge, at dersom den tidligere Dom har fastsat Straffen til Forbedringshuusarbejde, vil i Henshold til § 15 i Lovudkastet denne og den senere idømte Tillægsstraf være at betragte som Eenhed og dette komme den Domfældte tilgode ved Straffens Udtaaelse i Enkeltcelle.

Ved at omtale den i Udkastets § 65 indeholdte Bestemmelse, at Lovene om Straffeanstalterne blive at anvende med Hensyn til de Forbrydelser, som Straffanger maatte begaae i Straffeanstalterne, have Lovudkastets Motiver hentedet Opmærksomheden paa det Ønskelige i, at der samtidigt med den almindelige Straffelov eller dog kort efter maatte udkomme en ny, omfattende Lov om Straffeanstalterne, hvori ved Siden af Reglerne om Straffene saavel for Disciplinairforseelser som for egentlige Forbrydelser i Straffeanstalterne, samt Ordningen af Straffemyndigheden blev optaget forskelligt